

IN ARTIS

Bij het beeldje *De Vos* van Arie Teeuwisse

Zoals het mooist de hokken zijn,
waar ook na lang zoek geen dier
in wordt gevonden, zo blijkt het beeld
het scherpst, dat aan het oog onttrokken wordt.

Als niemand kijkt, ontdoe ik het
van blad en tak, sta oog in oog met wat
er niet zou zijn, vertrokken is uit deze tuin.
De laatste vos: zo kwetsbaar, zo alleen voor mij.

ZOVEEL SOORTEN VAN VERDRIET

Hij ging het huis uit in de vroege schemer.
De ochtendstond onthulde zijn gezicht, een witte
ochtend, eerste dooi.

De lucht scheen blinkend door de blaren,
er was een lichte warmte boven zijn gezicht.

Daar lag een duin, vlakbij de kust,
de zee was springende tot aan de horizon.

Als daar muziek voor is, wil ik het horen,
's nachts, wanneer ik wakker lig.

O drijf niet verder weg op het zwarte water.

DE TEEN VAN AKINFEJEV

Drugscrimineel aan je bed,
nachtclub waar je niet uit mag,
lichaam dat te zwak is om
vermoord te worden.

Een vrachtwagen die rechtsaf slaat
in plaats van links, ravijn
dat tien centimeter verplaatst is,
een uitgestoken teen –
je bedenkt het niet.

Ternauwernood, op het nippertje,
door het oog van de naald,
onrechtvaardig gered,
ontsnapt.

Als dank wil ik een cadeau sturen,
het mag wat kosten.
Maar naar wie of wat.

IDENTITEIT

Een foto
zou mij kunnen tonen
wie ik was.
Maar die heb ik niet.

Iemand moet onder mijn naam
rondgelopen hebben
tussen nu
en mijn geboorte.

Maar niemand
kan mij
daarover vertellen.